

Sygn. akt V CSK 620/14

## POSTANOWIENIE

Dnia 8 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa Syndyka Masy Upadłości H. Spółki  
z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej w K.  
przeciwko Przedsiębiorstwu Produkcyjno-Handlowo-Usługowemu "M." Spółce z  
ograniczoną odpowiedzialnością w Z.  
o zapłatę,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 maja 2015 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach  
z dnia 30 czerwca 2014 r., sygn. akt V ACa 116/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania  
i zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 1800, -  
(jeden tysiąc osiemset) złotych z tytułu kosztów  
postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 grudnia 2013 r. Sąd Okręgowy w Gliwicach oddalił powództwo Syndyka Masy Upadłości H. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej w K. o zapłatę 87.441,15 złotych wraz z odsetkami i kosztami procesu z tytułu należnej części kaucji gwarancyjnej potrąconej z czterech faktur. Rozstrzygając w ten sposób, Sąd Okręgowy uznał, że wskutek potrącenia wierzytelność w dochodzonej kwocie wygasła na skutek umorzenia i w dacie wniesienia pozwu o zapłatę już nie istniała. Jako podstawę prawną wskazane zostały art. 647 i nast. k.c., a contrario w związku z art. 483 i art. 484 oraz art. 498 k.c. W wyniku apelacji powoda, wyrokiem z dnia 30 czerwca 2014 r. Sąd Apelacyjny w Katowicach zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądził od pozwanej spółki Przedsiębiorstwa Produkcyjno-Handlowo-Usługowego „M.” Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Z. na rzecz powoda żadaną kwotę z odsetkami i kosztami postępowania. Sąd drugiej instancji podzielił zarzut apelacji o naruszeniu w orzeczeniu zaskarżonym apelacją art. 498 k.c. przez uznanie, że potrącenie było możliwe i skuteczne, na skutek błędnego przyjęcia, iż w dacie składania oświadczenia o potrąceniu istniały dwie wymagalne wierzytelności, które mogły zostać umorzone. W konsekwencji brak było podstaw do uznania skuteczności potrącenia, jakim jest wzajemne umorzenie wierzytelności do wysokości wierzytelności niższej (art. 498 § 2 k.c.).

W skardze kasacyjnej pozwana zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi naruszenie prawa materialnego, a w szczególności obrażę art. 494 w związku z art. 395 § 2 k.c. przez błędną wykładnię. Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania z zasądzeniem kosztów postępowania. W odpowiedzi na skargę kasacyjną powód wniósł o nieprzyjmowanie skargi do rozpoznania, ewentualnie jej oddalenie w całości i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na niespełnienie przesłanek określonych w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania pozwana powołała się na oczywistą zasadność skargi oraz na rozbieżne orzecznictwo sądowe wymagające rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego poprzez pytanie: „czy oświadczenie woli o odstąpieniu od umowy może zniweczyć skutki prawne oświadczenia o naliczeniu kar umownych za opóźnienie w wykonaniu umowy, które to oświadczenie zostało złożone w trakcie trwania umowy, a w konsekwencji – czy i w jaki sposób niweczy skutki wydanego w takiej sytuacji prawomocnego wyroku sądowego orzekającego o obowiązku zapłaty kary umownej z tytułu opóźnienia”. Jednakże wskazując na rozbieżność orzecznictwa skarżąca ograniczyła się do skonfrontowania jedynie dwóch orzeczeń, w tym zaskarżonego wyroku i wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 19 czerwca 2013 r., I ACa 329/13. To za mało, aby twierdzić o rozbieżności w orzecznictwie.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego i w doktrynie jest znane i utrwalone od dawna stanowisko odnośnie do wykazania, na czym polega rozbieżność orzecznictwa w określonej kwestii prawnej i jak poprzez profesjonalny wywód prawny to określić. Z kolei, ze względu na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 18 lipca 2012 r., III CZP 39/12, na której oparł swoje rozstrzygnięcie Sąd Apelacyjny w zaskarżonym wyroku należało przedstawić przekonującą argumentację o potrzebie powtórnego zajęcia się problemem i rozważyć odstąpienie od stanowiska wyrażonego w tej uchwale. W jej treści znalazło się odniesienie do orzeczeń Sądu Najwyższego, mających przemawiać za dopuszczalnością kumulacji kar umownych (s. 5 uzasadnienia tej uchwały). Skarżący takiego wyvodu prawnego nie przeprowadził, zatem nie wykazał koniecznych przesłanek do wywiedzenia w skardze zagadnienia prawnego, o jakim mowa w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.

Pogląd o oczywistości skargi kasacyjnej nie został w ogóle uzasadniony, więc nie można mówić o spełnieniu przesłanek wymaganych przez art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.

Z tych względów należało na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. orzec jak w postanowieniu, rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c.

l.n